

KOMUNIKAT PRASOWY nr 63/26

Luksemburg, 23 kwietnia 2026 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-744/24 | Bank Polska Kasa Opieki

Kredyt konsumencki: bank nie może pobierać odsetek od kwot przeznaczonych na pokrycie kosztów związanych z tym kredytem

Konsument zaciągnął kredyt konsumencki w banku w Polsce. Część pożyczonej kwoty została przeznaczona na opłacenie ubezpieczenia kredytu, określonego jako dobrowolne. Oprocentowanie zastosowano nie tylko do kwoty udostępnionej na podstawie umowy kredytowej, ale również do składki ubezpieczeniowej.

Przed sądem krajowym konsument domaga się w szczególności, aby mógł spłacić kredyt bez odsetek i innych opłat ze względu na to, że bank naliczył odsetki od kwoty obejmującej, oprócz wypłaconej kwoty kredytu, również koszt ubezpieczenia.

Sąd krajowy zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy taka praktyka banku jest zgodna z dyrektywą w sprawie umów o kredyt konsumencki¹.

Trybunał udzielił odpowiedzi przeczącej.

Przypomniał² po pierwsze, że pojęcia „całkowitej kwoty kredytu” oraz „całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta” w rozumieniu tej dyrektywy³ wykluczają się wzajemnie, i że w związku z tym „całkowita kwota kredytu” nie może obejmować żadnych kwot przeznaczonych na wywiązanie się z zobowiązań uzgodnionych w ramach danego kredytu, takich jak koszty ubezpieczenia i wszelkiego rodzaju inne opłaty, które konsument jest zobowiązany uiścić.

Trybunał przypomniał, po drugie, że „stopa oprocentowania kredytu” wedle definicji zawartej w dyrektywie⁴ oznacza oprocentowanie stosowane do wypłaconej kwoty kredytu, która odpowiada całkowitej kwocie kredytu. W związku z tym stopa oprocentowania mająca zastosowanie do wszystkich kwot udostępnionych konsumentowi nie obejmuje kwot przeznaczonych przez kredytodawcę na pokrycie kosztów związanych z danym kredytem, które nie zostały faktycznie wypłacone konsumentowi. W związku z tym bank nie może stosować umownej stopy oprocentowania do tych kwot.

Fakt, że koszty te nie są uwzględnione w całkowitej kwocie kredytu, nie oznacza, że nie mogą one zostać nałożone przez kredytodawcę, na przykład przez proporcjonalnie wyższe oprocentowanie. Takie rozwiązanie służy realizacji podwójnego celu dyrektywy. Z jednej strony ułatwia ono powstawanie dobrze funkcjonującego wewnętrznego rynku kredytów konsumenckich. Z drugiej strony przejrzystość tego rynku, dzięki dostarczaniu odpowiednich informacji, w szczególności dotyczących rocznej stopy oprocentowania (RRSO) w całej Unii Europejskiej, pozwoli konsumentom na łatwiejsze porównywanie ofert kredytowych.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże

w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ [Dyrektywa 2008/48/WE](#) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki.

² Zobacz wyrok Trybunału z dnia 21 kwietnia 2016 r., *Radlinger i Radlingerová*, [C-377/14](#) (zob. również komunikat prasowy [nr 43/16](#)).

³ Artykuł 3 lit. g) i lit. l) dyrektywy.

⁴ Artykuł 3 lit. j) dyrektywy.